

Van Groningen tot Zeeland en van Den Helder tot Maastricht: Boodschappen-lezers wonen door heel Nederland. In de rubriek 'Groeten Uit' nemen we elke maand een kijkje bij een lezer thuis. Als cadeau nemen we een recept mee dat hem of haar op het lijf geschreven is.

"Het is een voorrecht om hier te mogen wonen"

Radio Kootwijk is bekend vanwege het monumentale zendgebouw, gelegen in een uitgestrekt natuurgebied. In de vorige eeuw werd vanuit dit gebouw de communicatie tussen Nederland en Nederlands-Indië verzorgd. Maar Radio Kootwijk is ook de naam van het bijbehorende dorp; een dorp met maar 44 woonhuizen en 100 inwoners. De familie Bos bewoont één van die huizen en geniet dagelijks met volle teugen van de bijzondere omgeving.

Hoe zijn jullie zo in Radio Kootwijk beland?

Astrid Bos: "Mijn man Gert woont hier al zijn hele leven. Zelf kwam ik hier met mijn ouders op de camping (die inmiddels niet meer bestaat). Daar heb ik Gert ontmoet en we kregen verkering. Hij wilde hier graag blijven wonen en het leek mij ook een perfecte omgeving om later onze kinderen groot te brengen. Toch wist ik in het begin niet helemaal zeker of het zou bevallen. We wonen namelijk op één erf samen met de gezinnen van vier broers en één zus van mijn man en ik heb me van tevoren wel afgevraagd of dat me wel zou liggen. Gelukkig heeft het heel goed uitgepakt; we kunnen het allemaal goed met elkaar vinden en we laten elkaar heel vrij."

Hebben jullie dan één gezamenlijke tuin?

"Nee, we hebben allemaal een eigen huis en een eigen, omheind stukje grond op het gezamenlijke erf. Die omheiningen zijn trouwens in eerste instantie vooral uit noodzaak geboren, om te voorkomen dat de wilde zwijnen onze tuinen zouden omploegen. Toch is het ook wel fijn om je eigen plekje te hebben. Vooral in de winter merk je niet eens dat je met meerdere mensen op één erf woont, dan heb je soms weken geen contact met elkaar. Maar het is een geruststellend idee dat je bij elkaar terecht kunt als dat nodig is. En het is gezellig natuurlijk! Op verjaardagen drinken we 's avonds altijd even een borrel bij elkaar. En toen de kinderen klein waren, hadden ze altijd neefjes en nichtjes in de buurt om mee te spelen."

Hoe oud zijn jullie kinderen nu?

"We hebben twee zoons, van 17 en 23. Zij wonen allebei nog thuis. Jitse, de jongste, studeert Luchtvaarttechniek in Zwolle. Gertjan is 23, heeft Civiele Techniek gestudeerd en werkt nu sinds een paar maanden. Hij heeft verkering met een meisje hier uit het dorp, Manon. Dat is natuurlijk wel bijzonder met maar zo weinig inwoners! Onze dochter Laura is 24 en woont en studeert in Apeldoorn. Zij heeft er op een gegeven moment bewust voor gekozen om Radio Kootwijk achter zich te laten en de levendigheid van de stad op te zoeken. Logisch ook, op die leeftijd."

Want in Radio Kootwijk zelf zal vast weinig te beleven zijn?

"Er is niets: geen school, geen supermarkt en geen busverbinding. We moeten dus alles met de auto doen. Toen de kinderen klein waren en nog op school zaten reed ik soms wel vier keer per dag heen en weer naar Apeldoorn, 13 kilometer verderop. En ook nu nog, als ze in het weekend willen stappen bijvoorbeeld, spelen mijn man en ik vaak voor taxichauffeur. Dat vinden we niet erg, we wisten van tevoren dat dit de consequentie was van onze beslissing om hier te gaan wonen. Je stelt je er ook op in en probeert zoveel mogelijk dingen te combineren. Een

Groeten uit **Radio Kootwijk**

buurvrouw is op een gegeven moment verhuisd naar Apeldoorn. Na twee jaar was ze weer terug en vertelde hoe het reizen in Apeldoorn haar was tegengevallen: met alle stoplichten en drukte ben je daar ook lang onderweg. Dan toch liever een mooie omgeving en net ietsje langer in de auto."

Die omgeving is inderdaad wel heel bijzonder!

"Daar genieten we zelf ook heel erg van. We wonen midden in de natuur: vóór kijken we uit op de hei en achter op een dennenbos. De belangrijkste toegangsweg tot Radio Kootwijk is een bosweg van 8 kilometer lang. Die is elk seizoen anders. Als ik na mijn werk op het ROC in Apeldoorn over die weg terugrijd naar huis, kom ik automatisch helemaal tot rust. We spotten hier ook regelmatig dieren als zwijnen, vossen, edelherten en dassen. Het is een unieke omgeving en een voorrecht om hier te mogen wonen."

Wie kookt er bij jullie thuis?

"Gert of ik, afhankelijk van wie er tijd heeft. We eten elke avond met het hele gezin aan tafel. De ene keer is dat om half 6 en de andere keer om 7 uur, want niet iedereen is elke dag op dezelfde tijd thuis. Daarnaast is het zondagochtendontbijt heilig, dat maakt Gert altijd. Meestal pas tegen 12 uur trouwens, want de jongens willen eerst uitslapen. Het is echt traditie dat Gert het ontbijt verzorgt. Vorig jaar lag hij een tijdje in het ziekenhuis en toen zaten we op zondagochtend met een broodje op de bank. Toevallig kwam er net een neefje binnen, die helemaal verbaasd was dat hij ons niet zoals gebruikelijk aan een uitgebreid gedekte ontbijttafel zag zitten."

Jullie hebben vast een grote voorraadkast, met de supermarkt zo ver weg!

"Inderdaad, plus een grote vriezer! Beide zijn altijd goed gevuld. Voor de boodschappen hoeven we trouwens niet helemaal naar Apeldoorn, die halen we in Ugchelen. Maar ja, da's nog steeds bijna 10 kilometer rijden, dus je gaat niet even terug als je een pak melk vergeten bent. Daarom is het des te fijner dat we zoveel familie in de buurt hebben; je kunt meestal wel iets lenen en anders is er altijd nog wel iemand die nog weg moet en even een boodschap voor je mee kan nemen. Ideaal!"

